

posadke brez turnev, katere tem bolj potnika stršijo, čemveč so nevidne in neznatne. Vse te šance in posadke so v nemškutarskih rokah. Iz njih streljajo streljači na poštenega Slovence, da se vse kadi. Streljajo pa s takim smodnikom, da se ne vžge, in ne razpoči, samo takrat poči, kadar kateri streljač od jeze razpoči. Njih puške so take, da jih vsak drugi vidi, samo Slovenci ne; njih patroni so taki, da jih ne čutiš, ko v te prifrčijo. Kaj čuda tedaj, da ni še nikdo od njih zadet v krvi obležal. Te nemškutarske trdnjave so pa takšne: na štiri vogle zidane, imajo vhod na spredi ali pa pri strani, so podobne navadnim hišam in imajo okna kakti navodne hiše, iz katerih streljači streljajo. Kakšne pa so šance? No te lahko z navadnim korakom prestopiš, ni se ti bati, da z glavo v nje butneš, ali pa da se v rov prevrneš. Te šance so dežni kap, so tu in tam postavljene cestne pregrade, da se v Dravo ne zvrneš. To so ti trdnjave in šance. Kakošni pa so streljači na njih in v njih? Ti so nemškutarji od glave do pet, nekteri so plešasti, tudi krofasti, mladi in stari, medli in tolsti. Oglejmo si posamezne posadke in njih streljače. „Numero ans“ je v Selnici. Ondi, pravijo ljudje, ima streljač hud pogled, da kar človeka pana, kateri pred njega pride. On ljubi vsakojako sredstvo, bodi katerokoli, kadar se gre za srenjske, okrajne, deželne in državne volitve. Druga trdnjava. Ondi, se govori, je bil 5. avgusta tega leta čuden zbor; pravijo, da so tam tistega poslanca volili, kateri bo gruntno štibrevikšal. Bili so pa tam zbrani sami streljači iz nemškutarskih posadk. To ti je bil takrat vrš in piš, sunder in hrup, emok in šterbunk! Kar glave so zmajavali, poleg pa pihali, da so šipe nu oknih žvenketale. To je bil čuden zbor, streljači so imeli slovenske reponosece (žalostno), katerim so bile oči zvezane, da jih ni bilo strah, kadar so v trdnjavo prišli. Ali so tudi služili šnops, vino, tobak, tega ne vem, le toliko vem, da jih je „Gospodar“ „črno na belo“ zapisal. Vse druge njih dela in slavnosti najdeš popisane v nemškutarskih kronikah, ki izhajajo v Mariboru, Celji in Gradi. Tretja trdnjava. Ona stoji v Ožbalski fari, zidana je na mali strmini mogočno dvigujoča se v oblake. V nji stoluje mlad, napet in vedno zapet streljač, o katerem pa ne ve človek, bi li bolj občudoval njegov lep golč v maternem jeziku (takaj mu gre hvala), ali pa njegove čudne lastnosti, ki naj bi Slovincem prah v oči sipale. Le ta izborni streljač, slovenske matere sin, je pri nemškem šulferajnu častni ud in se te časti neizmerno veseli, ona mu je ponos, kar mi je sam zatrdil. Kedar o tem govori, mu samega veselja iskre goste švigajo iz oči in nosa. A ko sem mu rekel, da nemški šulverein takó za nas skrbi, da bomo kmalo vsi Slovenci „kinezarski“ znali, mi tega ni verjel. A ko sem mu depovedoval, da nemški šulverein skrbi za slovenske otroke, da bodo znali en jezik, kakor takrat, predno so Babilonski turen zidali, je z glavo odmajeval, z ramami migal. Meni je že vse eno, naj verje v Boga ali v nemški

šulverein, samo da po smrti v nebesa pride. Od tega časa se je nepopisljiva ljubezen v mojem srci vnela do tega izurjenega streljača, in bi ga že večkrat objel, ko bi nemškutarsko ne gledal. Šterta trdnjava. Ta je zidana na nevarnih tleh. Obdaja je od ene strani mal potok, od druge jo varuje cerkveno ozidje. V kuhinji te trdnjave se zgoli nemškutarski žganjei mešajo, se nemškutarske klobase pražijo, od ognjene navdušenosti za pečene stvari se je celo nedavno dimnik te trdnjave vnel. Kaj čemo? Nesreča nikoli ne počiva. Ali nekaj se v ti trdnjavi pogreša: prostorne sobane. Kajti soba srednje velikosti je za enega posilinemca pretesna, dva pa še prostora v nji ne najdeti. Če pa še premišljujemo raznovrstne pole, napise in ukaze, potem se ne bomo čudili, ako so sklenoli totí streljači staro trdnjavo prepustiti mišim, podganam in dihurjem in novo bolj prostorno pozidati. Čestitamo ker potem smo varni pred Turkom in njegovo sabljo, akopram nam domači streljači kožo na meh oderejo, saj to nas ne bo nič bolelo.

(Dalje prihodnjic.)

Smešnica 52. Kakšnih ljudi bi še na sveti treba bilo? No, potrebni bili bi: eden, ki bi za bogate umiral, eden, ki bi za pijance plačeval, eden, ki bi za veliko število naših listov naročnino pobiral, eden pa za zaspane naročnike plačeval naročnino, eden, ki bi za neke naše uradnike se slovenski naučil in eden, ki bi za šulvereinske šole deco lovil itd.

„Jurij s pušo“.

Razne stvari.

(Zborovanje.) Slovensko društvo zboruje jutri v Mariboru ob 4. uri popoldne, čitalnica pa ob 6. uri zvečer. Zatem je veselica s petjem.

(Učiteljstvo.) G. F. Pušenjak postal je nadučitelj v Cvenu, g. Fr. Prieger, podučitelj v Studencah (?), g. Ana Pečovnik, učiteljica ročnih del v Velenji in št. Ilji.

(Bralno društvo) želijo domoljubi, da bi se osnovalo v Jarenini, nekde na gornjem Dravskem polju in v Ribnici.

(V Laškem) sta dva železniška vlaka trčila le eden hlapec je poškodovan.

(Trg ljutomerski) sme za podeljenje domovinske pravice tirjati 40 fl. in pasjega 2 fl. od vsakega psa.

(Podčetrčani) imajo rojaka, ki na njihove stroške potuje iz Egipta nad Carjigrad in domov, iskali so pomoči pri deželnem odboru zastoj.

(Sv. tri kralje) njihovo potovanje v Betlehem spisal po vizijah Katarine Emmerich izdal je v 2. natisu preč. kanonik in stolni župnik ljubljanski A. Urbas. Dodan je zemljevid. Cena 80 kr. Prodava: katol. bukvarna v Ljubljani.

(Prošnja za koroški „Mir“). Kdor more, naj podpira ta koroški izvrstni list z 1 fl., da bode izdatelj leži ga izdajal in širil mej ljudstvo. Letošnje volitve na Koroškem so pokazale, kaj je Slovencem vreden list: „Mir.“

(Krasne poezije S. Gregorčičeve) so izišle v Ljubljani, 2. pomnoženi natis, založila Kleinmayer in Bamberg. Cena brušuranemu iztisni 1 fl. krasno vezanemu 2 fl.

(Slovenec) ni treba slovenskih šol, tako modrujejo Rakusch-Besozzi in Glantschnigg v celjski vahterci. Človek težko veruje pa brati je: „Ein Bedürfniss nach slov. Schulen hat es eigentlich nie gegeben und wird es nicht geben.“ No, sedaj vemo!

(Uprava na Štajerskem). Dve leti uže v Ormoži posluje mestni zastop dalje, kakor mu postava od l. 1864 dopušča. C. k. namestnik baron Kübeck je v deželnem zboru letos obečal nepostavnost odpraviti; ali vse tiči pri starem Zakaj? Vemo pa ne povemo.

(V Konjicah) je baje tržnemu zastopu dotekla postavna doba. Zakaj se ne razpišejo volitve? Čemu je § 18. občinske postave?

(Mahrenberskega) sodnijskega adjunkta služba je razpisana.

(Neče se dopasti) dr. Matzki v Breživah, čeravno so mu celjski nemčurji tam obetali zlatih gradov.

(Železen most) da v Laškem okrajni zastop čez Savinjo napraviti namesto sedanjega lesenega.

(Nesreče.) V Ključaroveh pri Ljutomeru je 10 posestnikov pogorelo, škode je 20.000 goldinarjev, delavkinjo Marijo Deželjakovo v Trbovljah je voz s premogom hudo ranil.

(Grozno ustrašila) se je Rakuševa „vahterca“ zaslišavša, da bi naj slovenski trgi sv. Juri, Brašlovce, Pilštanj, Rečica, Podstreda prosile pri državnem zboru za uvrstitev mej mestne in tržaške volilce. Žuga celo, da bi to „den tiefen Unmuth voll entflammen“. Saj menda ni toliko slame v liberalnih glavah, da bi se požara takoj bati bilo? Slovenci v dotičnih trgih pa naj hitro prošnje vložijo?

(„Duhovni pastir“). Tako se zove v Ljubljani mesečno po enkrat izhajajoči list, ki je namenjen slovenskim duhovnikom. In dovršenemu prvemu letniku moramo priznati, da ni zaostal za podobnimi časopisi inojezičnimi. List ugaja glede oblike in kar je največ vredno, glede vsebine. Samo želeli je, naj bi vrli duhovniki naši svoj edini strokovni list podpirali vsestranski s prineski slovstvenimi in s številnim naročevanjem (4 fl. na leto.)

(Zahvala). Visokovr. g. Franc Perger, deficijent na Ptujski gori so tukajšnji šolski bukvarnici 23 bukev darovali. G. Franc Žunkovič, načelnik kr. š. sveta je ubogim šolarjem za 5 fl. šolskih bukev kupil. Dobrotnikoma

izrekuje pristržno hvalo Domicijan Serajniki nadučitelj.

(Pogorelecem v Trnovcah) darovali so Njih eksceleuca milostljivi gospod knezoškof 30 fl., č. g. Jurij Bezenšek, župnik Čadramski poslali 10 fl., preč. g. dekan A. Hajšek nabrali 48 fl., g. J. Rekar pek v Rogaci dal 2 fl. Bog plati. G. Cenc župnik.

(Blizu Pragerskega) bil je nek Jud, ki je seno kupoval, ubit in oropan.

(Ptujška slov. posojilnica) tamošnji „Vorschussverein“ precej v oči bode, ker se je Pisk celo s slovensko okrožnico hudo pogrozil, ako bi mu deležniki smuknili k slovenski posojilnici.

(Šaleška čitalnica) ima svoj redni občni zbor dne 1. januarja ob 4. uri popoldne v čitalnici.

(Most pri Spielfeldu) čez Muro za železnico bo lep in velikanski, celó iz železa.

Listnica uredništva: Dopisi: Od Pohorja ob Dravi, Monsberga, novi ministerski ukaz iz Celja prihodujič.

Loterijne številke:

V Trstu 20. decembra 1884: 83, 64, 67, 38, 52
V Linci „ „ 59, 8, 13, 43, 4

Prihodnje srečkanje: 3. januarja 1885.

V Jan. Leon-ovi tiskarni

je izišla:

„Ljudska knjižnica“.

I. snopič, ki obsega 4 tiskane pole, je prinesel pripovedko

Mladi Ladis.

„Ljudska knjižnica“ velja za četrto leta 48 kr., za pol leta 90 kr., za celo leto 1 fl. 70 kr.
Pojedini snopiči veljajo 6 kr. s poštnino vred 8 kr.

Drugi snopič pride v prvi polovici meseca januarja na svitlo.

Razglas.

Podpisano ravnateljstvo Posojilnice v Mariboru naznanja s tem, da so se pri skupnej seji ravnateljstva in nadzorništva dne 23. dec. 1884 glede obrestovanja hranilničnih vlog v smislu § 36 društvenih pravil sklenile sledeče določbe:

Posojilnica obrestuje hranilnične vloge počemši od 1. januarja 1885 s $4\frac{1}{2}\%$.

Obresti računijo se od prihodnjega 1. oziroma 15. vsakega meseca po dnevu vloge od 1. oziroma do 15. pred vzdignjenjem.

Nevzdignjene obresti prištevajo se 1. jan. in 1. julija vsakega leta glavnici.

Ravnateljstvo.